

der selv er Landmand og Landbrugets Repræsentant i Regeringen, at staa her og udtale Ros over de danske Landmænd. Jeg tilstaaer gerne, at jeg er det ærede Medlem taknemmelig og føler mig beæret, naar han som Nationaløkonom udtaler sig anerkennende om danske Landmænds faglige Dygtighed, men i øvrigt er jeg af den Opfattelse, at en kollektiv Ros eller Dadel aldrig over ret stor Virkning.

Jeg tror at turde sige, at vi, der dyrker den danske Jord, meget godt ved alle sammen, at der er et langt Stykke Vej frem, at der er Plads for meget store Forbedringer; man behøver blot at se paa Forskellen mellem de Landbrug, der er bedst dyrket i Øjeblikket — Mønsterlandbrug, som det ærede Medlem Hr. Ulrich talte om i Gaar, eksisterer efter min Mening slet ikke — og de daarligst dyrkede, ja, Gennemsnitslandbruget, Afstanden mellem dem er saadan, at der er Plads for Fremskridt baade i Marken og Stalden og en Plads, der giver os Fortrøstning til Fremtiden; for jeg vil egentlig sige, at hvis det var saaledes, at vi maatte sige: Vi er naaet saa vidt, at nu er der ikke mere at naa, da saa det meget mørkere ud for os, end det i Virkeligheden gør.

Vi kan nok indenfor Landbruget, naar vi ser tilbage, beundre den Udvikling i teknisk Henseende, der har fundet Sted, ikke mindst i den trange, fattige Tid i Slutningen af forrige Aarhundrede. Men vi ønsker i Landbruget ikke at gøre os bedre end andre, være sig dem, der virker i de øvrige Erhverv eller Landmændene i andre Lande; vi føler os overbevist om, at hvis vi ikke stadig var ude i Verdenskonkurrencens skarpe og friske Blæst, hvis vi søgte ind til Kakkelovnsvarmen bag lukkede Døre og Vinduer, vilde vor faglige Dygtighed og Evne til at vinde videre frem svinde eller maaske gaa tabt.

Det er det, jeg har fremhævet, og som jeg mener, hele vort Landbrugs Udvikling bekræfter. Det danske Landbrug er i Øjeblikket noget for sig selv, men ikke fordi danske Landmand tør smigre sig med, at vi rent menneskelig set er saa langt bedre og dygtigere end Landmændene i Nabolandene, men fordi Landmændene her i Mod sætning til Landmændene i andre Lande har valgt at gaa ud i Konkurrencen. Det er den Arv, den nulevende Generation af Landmænd har modtaget fra deres Fædre, og som jeg tror, de vil holde i Ære og værne om.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann var endnu en Gang rundt til de forskellige

Markeder, men det forekommer mig ikke, at der ved denne Rundgang fremkom noget nyt, der fremkom ikke noget Bevis for hans Opfattelse og ikke noget, der kunde afkræfte min Paaavisning af, at vi netop gennem Landbrugets Frihandelspolitik ogsaa under de nuværende Forhold har kunnet aabne Døre, der har været lukket for andre, og som vilde have været lukket ogsaa for os. Jeg tror derfor at kunne indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger vedrørende vort Forhold til de Lande, som det ærede Medlem omtalte.

Det ærede Medlem sagde, at jeg havde udtalt min Tilfredshed med, at England fremdeles var vor Hovedkunde, medens han som Nationaløkonom maatte erklære sig utilfreds dermed. Denne Udtalelse forbavser mig noget; men jeg ved jo meget vel, hvad det ærede Medlem mener. Det ærede Medlem mener, saaledes som det Tid efter anden er blevet fremhævet fra forskellig Side, at der ligger en Fare i, at et enkelt Land aftager en saa forholdsvis stor Del af vor Landbrugseksport. Jeg vil gerne sige, at det, at England aftager en saa afgørende Part af 3 af vore Eksportartikler, nemlig Smør, Flæsk og Æg, ikke er nogen Tilfældighed, men Resultatet af mere end en Menneskealders Arbejde. Da vi havde en trang Tid, da vi stod uden Marked for en ny Industri, Landbrugsindustrien, var det det store engelske Marked, vi tog Sigte paa, og det var Kunderne paa det engelske Marked, vi afpassede Kvaliteten efter. Under dette Arbejde er vi naaet saa vidt, at vi kan sige, at vi har dette Marked, vi indtager en førende Stilling paa dette Marked. Det er ikke saaledes, at det er os garanteret for 5 eller 10 eller 15 Aar — jeg tror ikke, det vilde være heldigt, om noget saadant var Tilfældet —, men saaledes, at vi har tilkæmpet os en Førsteplads der, og jeg tror nu, man skal være lidt forsigtig med at slaa en Streg over et saadant Arbejde. Jeg tror, vi skal have vor Hovedopmærksomhed henvendt paa dette, jeg tror, at det Arbejde, der er gjort af den Slægt, der er gaaet forud for os, skal vi sætte alt ind paa at fortsætte, og vi skal sætte alt ind paa at hævde den Plads, vi dér har tilkæmpet os. Sikkert er det, at det vilde betyde en stor økonomisk Ulykke for vort Land, om vi ikke kunde hævde Stillingen dér og maatte til at omlægge vor Produktion.

Jeg siger ikke dette, fordi jeg mener, at vi skal undervurdere de andre Markeder, men jeg advarer imod, at vi overvurderer dem, de andre Markeder er Hjælpemarkeder,